

Første Næstformand (Vanggaard): Tilhørerne maa ikke give Bifald eller Mishag til Kende.

Aksel Larsen: For mig er der ikke Tvivl om, at Arbejdsløshedstallet, der allerede ved sidste Optælling igen viste stigende Tendens, ved den kommende Optælling ogsaa vil vise stigende Tendens, og saa tror jeg ikke, der er nogen Grund til at raabe saa meget Hurra for den Smule Forskydning, der er i Forhold til i Fjor, naar Arbejdsløshedsprocenten stadig væk ligger omkring ved 28. Jeg synes, det Tal i sig selv er saa forfærdeligt, saa man behøver ikke at forsøge at pynte paa det og eventuelt derved oven i Købet levere Argumenter til Venstre og Det konservative Folkeparti. Det er jo netop Tilfældet. Hver Gang Regeringspartierne kommer med Argumenter, hvorved de roser eller skamroses, om jeg saa maa sige, den sociale Lovgivning her i Landet, saa kommer man selvfølgelig fra Venstres og Konservatives Side med det samme og hager sig fast i disse Argumenter, anvender dem ved enhver Lejlighed for at berolige Borgerskabet og faa det til at tro, at alt er i Orden. Denne ulyksalige og fuldkomne forkerte Paastand, der er fremsat fra socialdemokratisk Hold om vor glimrende Arbejdsløshedslovgivning, bliver brugt i Tide og Utide af dem, der er interesseret i dens Anvendelse, og det viser dog, at man skal være uhyre forsigtig med den Slags.

Vi er af den Opfattelse, at det foreliggende Lovforslag, selv om det vedtages — og jeg kan ikke se, at det skulde være saa udelukket, at det kunde vedtages i Landstinget, da det er rigtigt, at det betyder en Imødekommen af Landstingsflertallet — ikke vil betyde nogen væsentlig Ændring i de arbejdsløses Forhold, aldeles ikke. Det, der tiltrænges, er hurtig Hjælp, hurtig Hjælp, som man roligt kan yde uden Hensyn til alle vidtrækkende Planer eller omfattende Undersøgelser, fordi enhver, der overhovedet vil følge med, og for hvem Arbejdsløshedsspørgsmaalet er alvorligt, ved, at de arbejdsløse trænger til denne Hjælp — og hurtig Hjælp. Det vil sige, at enten maa man søge for ændrede Forhold ved Socialkontorerne eller for at flytte de flest mulige af de arbejdsløse fra Socialkontorerne over til ordinær Understøttelse, og dernæst — eller sammenhængende dermed — maa man gennemføre Udbetaling af et kontant Beløb, som man for min Skyld maa kalde Vinterhjælp eller Pinsehjælp, eller hvad man vil, bare de arbejdsløse faar en

saadan Haandsrækning, som de trænger i allerhøjeste Grad til, og som de ikke er kommet til at trænge mindre til, fordi vi nu er nærmere ved Pinsen end ved Vinterens Begyndelse. Dengang vi forelagde vort Lovforslag, blev det jo afvist af Socialministeren med den Motivering, at saa kunde man jo ogsaa forlange Pinsehjælp og andre Ting. Den Behandling, Lovforslaget har faaet, idet man har syttet det i 3 Maaneder, gør jo ganske vist, at man, hvis det gennemføres, lige saa gerne kan kalde Hjælpen Pinsehjælp, men for mig er Hovedsagen, at de arbejdsløse faar denne Hjælp.

Dernæst mener jeg rigtignok, at man ogsaa maa have Opmærksomheden henvendt paa noget andet, nemlig en Forhøjelse af de ordinære Understøttelser, og jeg kan ikke se andet, end at dette omgaaende maa trække med sig en Forhøjelse af den Kommunehjælp, der udbetales til dem, som ikke er „berettigede“. Selve Arbejdsløshedsloven siger jo, at naar Pristallet stiger, skal det være Regelen, at de ordinære Understøttelser forhøjes efter visse bestemte Skalaer. Det er en Kendsgerning, at en saadan Forhøjelse af Pristallet er indtruffet. Naar vi om kort Tid faar det nye Pristal, der antagelig vil vise yderligere Stigning, er der Grundlag for en endnu større Forhøjelse af Dagpengene fra de statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser. Jeg mener, at der virkelig bør sættes ind her, og at man skal udnytte den Ret, som Loven giver til at tage Hensyn til Prisstigninger. Det vil betyde noget, ikke alene for dem, der gaar paa ordinær Understøttelse, men ogsaa for dem, der er henvist til Kommunehjælp. Alt dette taget i Betragtning er det altsaa nødvendigt at slaa fast, at der maa gøres noget for at skaffe Beskæftigelse til de arbejdsløse. Nu kan man ikke længere fastholde den Opfattelse, at der er ekstraordinær eller abnorm Arbejdsløshed. Der er ekstraordinær Arbejdsløshed i Arbejdsløshedslovens paragrafmæssige Forstand, men naar Perioden har varet saa længe, bliver vi vist nødt til at erkende, at den er Udtryk for ordinære eller normale Tilstande i det bestaaende Samfund, hvorfor der maa gribes ganske anderledes energisk ind, end det hidtil er sket. Derfor bliver vi ikke trætte af at rejse Kravet om, at der skaffes Beskæftigelse til de arbejdsløse, fordi det er det eneste, der batter i Længden. Men naar vi saa stærkt fremholder Kravet om Vinterhjælp og om forøget Hjælp paa anden Maade, skyldes det, at det er noget, man kan gennemføre saa at sige øjeblikkelig. Dette beror kun paa den fornødne gode Vilje, og er der nogen,